

TOMAS EKLUND

Silverbröllop

Fri nedladdningsbar fil från www.hilmerlage.se/texter.

Det går bra att sprida filen vidare om detta försättsblad behålls.

Hilmer Lage

När John vaknade den här morgonen tog det ovanligt lång tid för honom att inse att drömmen var just en dröm och ingenting annat. Bredvid honom låg Lottas varma kropp med ryggen vänd mot honom. Drömmen började redan försvinna, det fanns bara en otäck känsla kvar, en aning av obehag. Men vad det var kunde han inte säga, inte här i verkligheten, i sängen, bredvid Lotta, och med väckarklockans röda digitalsiffror på 08:05. Vi borde köpa en modernare väckarklocka, tänkte han.

Kaffekokaren stod färdig och beredd i köket. Längst inne i skafferiet hade han gömt påsen med kanelbullarna han köpt på kondiset nere vid Stora Gungan på väg hem från jobbet igår. Han såg sig omkring. Var hade han gjort av kortet – och presenten? Den var kvar i rocken som hängde i hallen. Så slarvigt, tänk om hon sett det.

Nu låg allt på brickan i alla fall; två koppar kaffe, ett fat med två bullar, en liten presentförpackad kartong, ett grattis-kort från Gallerix och ett tänt ljus.

När han kom in i sovrummet var det nära att han börjat sjunga ”Ja må hon leva” av något slags vana.

”Grattis älskling!” Han satte ner brickan på hennes nattduksbord.

Han hörde på hennes andetag att hon bara låtsades sova, men han fick ruska på henne för att hon skulle öppna ögonen.

”Lugn, lugn, jag är vaken.”

”Grattis på silverbröllopsdagen!” Han kysste henne på pannan.

”Tack, grattis själv! Åh, vad du har fixat. Vad fint!” Hon makade sig upp och satte sig med kudden som ryggstöd mot väggen. ”Vad står det på kortet? Är det där vi?”

Det var ett rynkigt gammalt par som satt i varsin rullstol på ett isflak och höll varandra i handen. Det var inte så värst roligt, men han visste inte vad han skulle välja. Han hade säkert stått i tio minuter och dragit i olika kort innan han till slut bestämt sig för det här.

De sörplade i sig hett kaffe. ”Ska du inte öppna presenten?”, frågade han till sist.

”Jo, det är klart. Du får din senare.”

Hon var inte särskilt ivrig tyckte han. Med sina långa naglar dyrkade hon upp pappersveckan. En liten låda blev synlig med Guldfyndts logotyp. Borde han ha handlat i någon annan butik, någon som utstrålade mer personlighet? Hon öppnade locket. Han försökte fånga hennes blick, men den var fäst på föremålet i asken.

”Åh, silver! Så vackert ...”

Det var ett dyrt halsband och det var vackert. Men han hade valt det för att han tyckte att det var det vackraste, inte det dyraste. Han ville att hon skulle känna att han hade tänkt så. Hon skulle bli snygg i det här halsbandet.

”Sätt på dig det!”

Hon höll det framför sig, utanpå nattlinnet.

”Nej, sätt på dig det på riktigt, annars ser man inte.”

”Jag gör det sedan, när jag kan se mig i spegeln. Jag vill gärna ligga kvar i sängen ett tag.”

”Okej, men inte för länge, vi har saker att fixa innan gästerna kommer.”

Han samlade ihop omslagspappret och gick ut i köket och slängde det i slaskhinken. Sedan hämtade han brickan, diskade ur kaffekopparna och ställde gratulationskortet på köksbordet, lutade det mot hyacinten som stod där och såg torr ut.

De första gästerna var Lottas föräldrar. De stod på förstustrappan och stampade av sig snön från skorna länge och väl innan de ringde på. John ville inte öppna förrän ringklockan plingade. Det skulle verka så hetsigt annars. Han var mån om att allt skulle vara lugnt och ostressat idag. Ett värdigt firande hade han sagt till Lotta, men då hade hon gett honom en konstig min.

”Välkomna, välkomna!”

”Tackar, tackar – var har vi den lilla värdinnan då?” Det var Torsten som höll en stor blomsterbukett i handen och verkade enträgen att göra sig av med den.

”Jag kan ta den ...”

”Nej, det är flickan som ska ha den.”

Ing-Marie stod fortfarande och stampade där ute. ”Nej, nu får ni släppa in mig, det är kallt här ute!”

John steg åt sidan och släppte in henne och räckte dem varsin galge. Ing-Marie tackade och tog emot, men Torsten låtsades inte om det, eller också var han allt för koncentrerad på var han skulle göra av buketten. Till slut gick han ut i köket utan att ta av sig vare sig rock eller kängor och lade den på köksbordet.

Lotta kom ut ur badrummet. Hon såg lite svullen ut men log när hon fick syn på sin mamma. Torsten gick ut i köket och hämtade buketten och närmast tryckte den i famnen på Lotta.

”Så fina, tack så mycket.”

”Ja, det är ju inte varje dag.”

Det ringde på dörren. Den här gången var det Lottas bror Göran med fru Sandra.

”John, hjälper du till med ytterkläderna? Ser till att alla har galgar?”

”Du har inte halsbandet?”, viskade han till Lotta.

”Sedan, jag har inte hunnit. Galgarna?”

Göran slog ihop händerna och log med hela sitt kerubansikte. ”Ja inte trodde jag att ni skulle hålla ihop i tjugofem år!” Han fick en armbåge i mellangärdet av Sandra som fick honom att hosta till. ”Alltså jag menar det som en bra sak, att man håller ihop, ni är så olika bara tänkte jag.”

Sandra log och kindpussade runt. John betvivlade att Göran och Sandra någonsin skulle fira silverbröllop.

Till slut var vardagsrummet fullt av gäster som alla hade

fått välkomstdrink; rosa cava med granatäpplekärnor. John höjde sitt glas först mot Lotta, sedan mot Valter, hans far som var den enda som fanns kvar från hans egen familj, och till sist mot resten av församlingen, en blandning av Lottas familj och arbetskamrater, samt några gran- nar. Bland Johns egna arbetskamrater fanns det ingen som han hade någon lust att bjuda. Han tyckte att de var för tråkiga allesammans.

”Ja, jag vill hälsa er välkomna till min och Lottas silver- bröllopsdag. Det är kanske ingen självklarhet att man gör något större av det, att man bjuder till fest menar jag, men vi, Lotta och jag alltså, kände att det skulle vara roligt, att det var en anledning så god som någon ...” Han borde ha förberett det här, tänkt ut någon rolig knorr. Plötsligt såg han en bisarr syn för sitt inre. Var det inte det han hade drömt? Att de alla var skelett som stod där och skälade i kranier fyllda med gift. Det värsta var att det var ju alldeles sant. Under kläderna, under köttet var de benrangel och alkoholen var utan tvivel ett gift. Han blev alldeles knä- svag. Det var lika bra att få slut på det så fort som möjligt. ”... så det är alltså därför som vi träffas här och nu ... och jag hoppas ni ska trivas, mat och dryck finns det ... ja, skål och välkomna då!”

Alla höjde väluppfostrat sina glas och tittade runt och log som om de var överraskade över att det smakade bra.

Men bjudningen verkade gå bra. Gästerna tuggade på ka- napéer och smuttade på sina glas som John fyllde på med

jämna mellanrum. När hans far verkade vilse fick han Lottas kollega Annika att prata med honom om EU-regler för ärtodling, Valter var pensionerad bonde men fortfarande engagerad i den sortens frågor. Då och då tittade han i smyg på Lotta. Hon gled runt som ett flaggskepp i flottan, alltid med en stickreplik eller ett vänligt leende. Hon hade en enkel grå klänning som han inte var säker på om han hade sett förut. På högerarmen hade hon ett koppararmband, det skulle visst vara något hälsosamt med det. Det lät så dumt så han hade inte lyssnat när hon förklarade hur det fungerade. Runt halsen hade hon sitt gamla pärlhalsband som hon hade fått redan när hon konfirmerades.

Han gick ut i sovrummet. På nattduksbordet låg asken med silverhalsbandet kvar. Han öppnade dörren till hennes garderob. Tröjor, strumpor och trosor låg blandade i en enda röra medan blusar och koftor var nödtorftigt upphängda på galgar, många hängde liksom på trekvart. Han tog asken och pulade in den bland trosröran, vispade runt med den där. Sedan stängde han till garderobsdörren och gick ut bland gästerna, övertygad om att det skulle synas på hans överhettade kinder vad han hade gjort.

Lotta fick syn på honom, spärrade upp ögonen och utbrast: ”Men John, jag har glömt att ge dig din present!” Hon rusade iväg men återkom alldeles strax med ett paket inslaget i rött papper och guldrossett. ”Här, grattis älskling!”

Han log tillbaka och började slita upp pappret.

En slips. Ett slags svartvitt spräckligt mönster, det gick

inte att säga om den var svart med vita inslag eller tvärtom. När hade han slips senast? På mammas begravning? Och innan dess – på bröllopet?

”Det är en Armani!”

”Den är jättefin!” Han såg sig förvirrat omkring på gästerna som stirrade på honom med förväntansfulla blickar. Han rullade sidentyget mellan fingrarna samtidigt som han började känna de första tecknen på huvudvärk. Han skulle inte dricka något mer bubbel i alla fall.

Han lade slipsen åt sidan och gick in på toaletten. Där sköljde han ansiktet ordentligt, blötte en tops som han rullade runt i hörselgångarna, spolade toaletten och lät sedan vatten rinna ner i handfatet.

”Vad gör du?”, frågade Lotta så fort han kom ut.

”Står du och vaktar på mig?”

”Nej, inte alls, jag blev orolig, du såg så blek ut.”

”Jaha, nä, det är ingen fara. Har lite ont i huvudet tror jag bara.”

”Tror du?”

”Ja, det är på gång tror jag menar jag. Är det inte lite kvavt här? Det är väl alla människor. Man kanske skulle öppna ett fönster.”

”Nej, gör inte det. Det blir för kallt”, sa Lotta.

”Jaha, nähä, då gör jag väl inte det.”

Han hade ingen egentlig lust att prata med någon men han var ju ändå värd. Han gick in i vardagsrummet och funderade på vem han skulle närma sig när Göran smög sig på honom.

”Snygg slips du fick, ska du inte ta på dig den så vi får se? Om jag hade en sådan skulle jag fan i mig ha på mig den i sängen.”

”Jo, jag ska ta på mig den. Sen.” Det var något med Görans närhet, med hans kropp som störde honom. Den var för stor på något sätt.

”Så vad fick Lotta då?”, fortsatte Göran.

”Ett halsband.”

”Jaha, pärlhalsbandet hon har på sig? Det är skitsnyggt med pärlor på tjejer, nästan lite porrigt på något sätt, den där sedesamma femtiotallooken.”

”Nä, det är inte det halsbandet. Det här har hon haft länge.”

”Jasså, jaha, ni är dåliga på att sätta på er era presenter båda två med andra ord”, sa Göran.

”Ja, det skulle man kunna säga. Du får ursäkta mig, jag måste vidare.”

Vart skulle han ta vägen nu för att det inte skulle verka som det i själva verket var, det vill säga att han inte stod ut med att stå bredvid Göran längre. Han fick gå ut i köket och låtsas hämta mer att dricka eller diska upp något.

Där ute stod redan Annika och var i färd med att diska upp några glas.

”Hej, inte behöver du göra det där”, sa han. Hon tittade överraskat upp.

”Nej, det är inget besvär, kan du räcka mig flera glas där ifrån bordet?”

Han gjorde som hon bad om.

”Är du gift?”, frågade han.

”Nej. Har varit. Vi skilde oss för sex år sedan. Jag har varit singel sedan dess. I princip kan man säga.”

”I princip?”

”Ja, jag har haft några kortare ... förhållanden typ. Inget som har lett vidare till något varaktigt.”

”Är det vad du vill?”

In stormade Göran med en bricka med använda tallrikar. ”Här Stumpan kommer jag med mer disk.”

Hon log mot Göran som om han hade sagt något oerhört fyndigt eller intelligent. ”Tack, ställ dem där.”

Göran ställde ner brickan bredvid henne men gjorde ingen min av att vilja gå därifrån. ”Lotta sa att du var intresserad av att köpa en bil. Vi har en Ford som vi har funderat på att sälja. Ja, det är Sandras bil, men jag har lovat henne en ny i femtioårspresent, så om du är intresserad kan du ju följa med och prova den?”

”Ja, nu har jag ju druckit, men kanske i morgon?”

Göran fördjupade sig i detaljer om motor och skötsel och skicket som det svenska vägnätet var i.

John visste inte längre vart han skulle ta vägen. Han tog en snabb visit i badrummet igen och vaskade vatten i ansiktet. Halvt om halvt väntade han sig att Lotta skulle stå där utanför och passa på honom igen, men det gjorde hon som tur var inte.

Han gick upp till sovrummet och plockade fram halsbandsasken ur troshögen i hennes garderob och lade den på nattduksbordet igen.

Framåt åtta var bara Göran och Sandra kvar, liksom Annika och Lottas kusin Niklas. John försökte låta bli att visa hur trött han var och hur gärna han ville att de skulle förstå att det var dags att gå. Men Göran visade inga som helst tecken på att vilja dra sig tillbaka, tvärtom verkade han uppmuntra de andra att stanna och Lotta verkade inte heller ha något emot det. Dessutom så tyckte han att de skulle få whiskey hela gänget, på något sätt planterade han den idén i Lotta som inte var sen att gå ut i köket och hämta Johns Famous Grouse som hon generöst fördelade bland gästerna. Hon frågade inte efter om han ville ha så han fick hälla upp ett glas åt sig själv.

”Får vi se dig i den där slipsen nu?”, hojtade Göran. Han var alldeles högröd i ansiktet. John fick ett intryck av att han egentligen frågade om de skulle slåss. Han låtsades inte om honom utan vände sig till Lotta istället.

”Har du visat halsbandet du fick?”

Den där rynkan mellan ögonbrynen. Så han hatade den. Ibland ville han bara nypa till henne på överarmen. Han hällde upp mer whiskey åt sig själv.

”Ska du inte fråga om någon annan vill ha mer?”, frågade Lotta.

Annika gav honom ett trött leende i alla fall. ”Ni har inte funderat på att göra någon resa eller något nu, för att fira liksom?”

Lotta skakade på huvudet. ”John säger att han har så mycket på jobbet att han inte kan ta ledigt. Det vore ju

jätteskönt annars.”

”Men det var ju du ... ” John hejdade sig. Ingen idé. Han hakade på istället. Kanske trodde hon själv på det. ”Jo, jag leder ett ganska stort projekt och även om jag bara skulle vara borta en vecka så blir det besvärligt, surt efter liksom. Vi får ta det i sommar istället.”

”Då är det hög tid att börja beställa nu, resor går åt som smör i solsken en sådan här kall vinter. Och priserna höjs när det är konkurrens”, sa Göran.

”Barbados är härligt”, sa Niklas som inte hade yttrat sig på länge.

”Ja, Västindien!” sa Sandra som tydligen tyckte att det var dags att säga något hon med.

”Nej, nej, det finns bara ett ställe för nyförälskade silverbröllopspar! Där ni kan få utlopp för era lustar, Thailand – men då ska ni ju åka nu på vintern”, sa Göran.

Lustar? Vad menade karln? Att de skulle anlita prostituerade på sin smekmånad? Det var förmodligen ett plump skämt. Men han kände att han också måste säga något för att inte helt tappa initiativet i den här diskussionen.

”Det finns inget som den svenska sommaren. Vi skulle kanske kunna hyra ett torp. I Småland till exempel, eller på Öland. Det vore väl härligt?”

”Vi har inte varit utomlands på flera år. Inte för att vi har haft råd. Men John har inte velat. Jag tror att han har blivit lite bekväm av sig”, sa Lotta.

”Skål”, sa John. De andra höjde sina glas lite förstrött och skålade tillbaka. Alla utom Göran. Det fanns en flaska

whiskey till, undangömd, han visste inte om Lotta kände till den. Mest av allt önskade han sig att de andra gick och att Lotta somnade på en gång så kunde han ägna sig åt att tömma whiskeyn.

Som om Sandra hade uppfattat hans tankar så började hon faktiskt rycka i Göran och säga att det var dags att börja tänka på att gå och lämna värdparet åt sig själva. Göran grymtade men när även Annika och den anonyme Niklas höll med och började sträcka på sig och bedyra hur trevligt det var och hur tacksamma de var så fanns det inte så mycket för honom att göra.

När de gick tog Göran ett extra hårt handtag och såg honom någon sekund för länge i ögonen. John log tillbaka med vad han hoppades var ett sarkastiskt och inte underdånigt leende.

”Syrran visade sin present. Till och med jag vet att hon är allergisk mot silver. Vad tänkte du på egentligen?”

”Jag går och lägger mig”, ropade Lotta inifrån sovrummet. Han hade redan lokaliserat whiskeyflaskan, högst upp, bakom ett paket med mjöl som inte hade använts på många år.

”Ja, gör det, jag kommer om en stund.”

Han hörde ljudet av hur hon borstade tänderna och spolade på toaletten medan han hällde upp ett rejält glas åt sig själv. En åtta eller tia förmodligen. Han satte sig vid köksfönstret och spanade ut på den tomma villagatan. Det lyste inne hos grannarna mitt emot. Han undrade om de

var lyckliga. Vad nu det betyder.

När innehållet i glaset var slut ställde han in det i diskmaskinen. Men sedan ångrade han sig och handddiskade det och putsade det efteråt med en ren handduk så att det var ordentligt rent och glänste när han höll upp det mot lampan i köksfönstret.

I sovrummet snarkade Lotta. Asken låg kvar på nattduksbordet. Han stoppade den i fickan och fångade upp slipsen som låg på stolen han brukade slänga sina kläder på.

Först gick han in i badrummet. Han rev av en rejäl bibba toalettpapper som han lindade runt silverhalsbandet så att det skulle följa med strömmen av vatten. Efter det att han spolat stod han kvar för att kontrollera att det inte blev något baksug som kunde återbörda halsbandet.

I köket letade han upp kökssaxen. Den var alldeles för slö så han fick liksom hugga sig igenom slipsen. Idiotiskt nog hade han valt det bredaste stället också, tvärs över Armani-etiketten på baksidan.